

Briuselis, 2017 m. liepos 17 d.
(OR. en)

11334/17

COHAFA 59
DEVGEN 176
ALIM 13
ONU 105
FAO 30
COAFR 214
MAMA 150
MOG 63
COEST 191
COASI 99
COLAC 62
PROCIV 64
RELEX 662

POSĖDŽIO REZULTATAI

nuo:	Tarybos generalinio sekretoriato
data:	2017 m. liepos 17 d.
kam:	Delegacijoms
Ankstesnio dokumento Nr.:	11134/17 COHAFA 55 DEVGEN 165 ALIM 11 ONU 97 FAO 24 COAFR 216 MAMA 140 MOG 59 COEST 181 COASI 89 COLAC 57 PROCIV 61 RELEX 636
Dalykas:	Tarybos išvados dėl bado rizikos problemos sprendimo (2017 m. liepos 17 d.)

Delegacijoms priede pateikiamos Tarybos išvados dėl bado rizikos problemos sprendimo, kurias Taryba priėmė 3557-ame posėdyje, įvykusiame 2017 m. liepos 17 d.

Tarybos išvados dėl bado rizikos problemos sprendimo

1. 2017 m. humanitarinių poreikių mastas neturi precedento. Be kita ko, tai apima daug įsisenėjusių aprūpinimo maistu krizių, o keturioms šalims – Jemenui, Nigerijos šiaurės rytų daliai, Somaliui ir Pietų Sudanui – kyla nerimą kelianti bado rizika. Apskritai šiose šalyse maždaug 20 milijonų žmonių gresia badas. Poveikis nukentėjusiems gyventojams yra didžiulis. Be to, dėl šių krizių moterims ir mergaitėms kyla ypatingas pavojus, ir yra pranešimų apie išplitusį seksualinį smurtą ir smurtą dėl lyties. Tai daugiausia dėl konfliktų ir nestabilios padėties žmogaus sukeltos krizės, kurias pasunkina ekstremalios oro sąlygos.
2. ES ir jos valstybės narės ėmėsi veiksmų ir nedelsdamos sustiprino savo atsakomuosius veiksmus į šias krizes – padidino humanitarinės pagalbos finansavimą, be kita ko, rengdamos įvairias pagalbos teikėjų įsipareigojimų telkimo konferencijas, skirtas toms keturioms krizės ištiktoms šalims ir jų regionams. ES ir jos valstybės narės vien tik šiais metais humanitarinei pagalbai, skirtai keturioms šalims, kurioms kyla bado rizika, bendrai skyrė daugiau kaip 1,2 mlrd. EUR.
3. Šios pastangos padėjo atkreipti dėmesį į humanitarinę pagalbą ir surinkti jai lėšų, tačiau vis dar yra spragų ir dar daug ką reikia nuveikti. Taryba ragina visus įprastinius ir naujus pagalbos teikėjus prisidėti prie ES ir jos valstybių narių ir padidinti keturiems krizės apimtiems rajonams skirtą finansavimą. Be to, labai svarbu, kad visi priiimti įsipareigojimai būtų skubiai įgyvendinti teikiant pagalbą nukentėjusiems žmonėms.

4. Vis dėlto finansavimas yra tik dalis sprendimo. Tai žmogaus sukeltos krizės, jų šaknys – konfliktas, ir joms įveikti reikia politinių sprendimų, pranokstančių humanitarinę pagalbą. Dėl konfliktų kyla arba padidėja maisto stygius ir ūmus mitybos nepakankamumas, pakertamas atsparumo pagrindas – gebėjimas neutralizuoti sukrėtimus, įskaitant gaivalines nelaimes ir kylančias maisto kainas. Neigiamas klimato kaitos ir aplinkos pokyčių poveikis taip pat gali paaštrinti maisto stygiaus ir mitybos nesaugumo problemą dėl vandens trūkumo, sausros, dykumėjimo ir dirvožemio blogėjimo. Visa tai gali papildyti tokios demografinės tendencijos kaip gyventojų skaičiaus didėjimas ir urbanizacija. Maisto stygius savo ruožtu gali paskatinti arba padidinti socialinę ir politinę įtampą, kuri gali baigtis konfliktu ir kitais smurtiniais pasireiškimais.
5. Taryba pabrėžia, kad tik politiniai sprendimai gali nutraukti šiuos poreikių ciklus. Tarptautinė bendruomenė turi toliau taikyti politinį spaudimą visoms šalims, kad jos užbaigtų konfliktus, ir aktyviau remti politinius procesus siekiant tvarių sprendimų. Itin svarbu investuoti į ankstyvąją konfliktų prevenciją. Taryba pakartoja, kad reikia skirti daugiau politinio dėmesio ir investicijų šiame sektoriuje, įskaitant ES institucijų, EIVT ir valstybių narių, tam tikrais atvejais kartu su Jungtinėmis Tautomis ir Pasaulio banku, vykdomą tarpininkavimą ir atliekamas bendras analizes. Tikslus ankstyvasis smurtinių konfliktų pavojaus ir dinamikos nustatymas ir išankstiniai veiksmai yra veiksmingiausias būdas sušvelninti galimus naujus pavojus.
6. Dėl smurto, nesaugumo ir biurokratinių kliūčių humanitarinės pagalbos teikimas yra labai apribojamas, o kartais ir neįmanomas. ES ragina visas atitinkamas šalis sudaryti galimybę netrukdomai teikti humanitarinę pagalbą visiems gyventojams, kuriems reikia pagalbos, ir pašalinti visas kliūtis gyvybiškai svarbios pagalbos teikimui. Visos šalys turi gerbti tarptautinę humanitarinę teisę, tarptautinę žmogaus teisių teisę ir humanitarinius principus. Jei badas naudojamas kaip karo ginklas, tai yra sunkus tarptautinės humanitarinės teisės pažeidimas, ir ES griežtai smerkia tokią praktiką. ES remia visas savo valstybių narių, JT ir JT Saugumo Tarybos, taip pat platesnės humanitarinę pagalbą teikiančios bendruomenės pastangas sudaryti palankesnes sąlygas humanitarinei pagalbai teikti, pagerinti humanitarinės pagalbos teikimą ir išspręsti konfliktus.

7. Visi suinteresuotieji subjektai, įskaitant ES ir jos valstybes nares, turėtų įgyvendinti sutartus politinius įsipareigojimus siekiant padidinti humanitarinių operacijų efektyvumą, taip pat ir per krizes, kurių atveju kyla bado rizika. Šiuo tikslu būtina įgyvendinti pasaulio aukščiausiojo lygio susitikimuose humanitariniais klausimais priimtus įsipareigojimus (įskaitant Svarbų susitarimą jį pasirašiusių šalių atveju), susijusius su skaidrumu, atskaitomybe ir tiksliniais veiksmais remiantis patikima paveiktų gyventojų poreikių analize, pirmenybę teikiant pažeidžiamiausiems gyventojams. Teikiant didesnę daugiametį finansavimą ir daugiau konkrečiam tikslui neskirtos pagalbos galima padidinti efektyvumą ir remti daugiau strateginių intervencinių veiksmų. Taip pat reikia užtikrinti finansavimo lankstumą, kad mūsų partneriai galėtų prisitaikyti prie kintančių poreikių ir realijų vietoje. Sistemingiau naudojant pinigų pervedimus paramos gavėjams galima tam tikrais atvejais padidinti efektyvumą, užtikrinti orumą ir remti vietos rinkas bei atsigavimą.
8. Į šių keturių krizių regioninį poveikį – dėl jų kilo didelio masto pabėgėlių judėjimas į kaimynines šalis ir todėl atsirado precedento neturintys humanitariniai poreikiai regionuose – reikėtų atsižvelgti atskirų šalių reagavimo planuose. ES toliau remia kaimyninių šalių pastangas priimti pabėgėlius ir pritaria tam, kad būtų pradedamos tokios iniciatyvos kaip Visapusiška veiksmų sprendžiant pabėgėlių problemą programa, siekiant rasti tinkamesnius ir ilgalaikius pabėgėlių padėties sprendimus, visų pirma užsitęsusio gyventojų perkėlimo atvejais.
9. Tarybos nuomone, humanitarinės pagalbos teikėjai, vystymosi srities ir politiniai subjektai turi glaudžiau bendradarbiauti, kad būtų pasiekti tvarūs kolektyviniai rezultatai remiant Darbotvarkę iki 2030 m. ir vadovaujantis Jungtinių Tautų pasiūlyta iniciatyva „Nauji darbo metodai“. Kaip nurodyta ir neseniai paskelbtame bendrame komunikate dėl atsparumo¹, šiuo tikslu reikia, be kita ko, didinti valstybių ir visuomenių atsparumą veiksniams, dėl kurių gali kilti badas, šalinti pažeidžiamumą ir spaudimą, kurie lemia didelį maisto stygių ir ūmų mitybos nepakankamumą, taip pat toliau stebėti ankstyvojo perspėjimo sistemas ir greitai imtis veiksmų į jas reaguojant prieš tai, kai pasiekama krizės kulminacija ir dar labiau susilpnėja įveikimo pajėgumai, kurių ribos jau ir taip yra viršijamos. Tai būtų galima pasiekti stiprinant vietos pajėgumus, valdymą ir investuojant į tvarias aprūpinimo maistu sistemas, kuriomis būtų galima įveikti ilgalaikį nestabilumą ir neutralizuoti staigius sukrėtimus. Iš šių keturių krizių reikia pasisemti patirties, kad būtų geriau reaguojama į šiuos ir kitus maisto stygiaus atvejus.

¹ Dok. 10184/17.

10. Taryba toliau pasisakys už tai, kad būtų užtikrintas didesnis humanitarinės pagalbos ir paramos vystymuisi papildomumas, vadovaujantis išvadamis dėl humanitarinės pagalbos ir vystymosi sąsajų įgyvendinimo². Vystymosi srities subjektams ir tarptautinėms finansų įstaigoms tenka esminis vaidmuo gerinant sveikatos priežiūros prieinamumą ir galimybę gauti išsilavinimą, taip pat padedant išsaugoti pragyvenimo šaltinius ir švelninti aplinkos būklės blogėjimo bei klimato kaitos poveikį vystymuisi.
11. Tarybos nuomone, būtina stengtis užtikrinti geresnį veiksmų derinimą – ne tik tarp humanitarinės pagalbos teikėjų ir vystymosi srities subjektų, bet ir prireikus derinimą su nacionaliniais vyriausybių reagavimo planais. Tam tikros šalies ar regiono atsparumo humanitarinėms krizėms didinimas turėtų tapti neatsiejama politinio dialogo su šalimis partnerėmis dalimi. Demokratinė nacionalinė ir vietos atsakomybė yra esminis mūsų pastangų prevencijos ir atsparumo srityse aspektas. Tai reiškia, jog reikia labiau akcentuoti tai, kad būtent vyriausybėms tenka pagrindinė atsakomybė patenkinti pagrindinius savo žmonių poreikius.
-

² Dok. 9383/17.